

A csend virágai

1. EMLÉKEK KERTJE

*Lebeg és eltűnik
a kertek tavasza
álmodó időben
búcsúznak a tájak
s a ködös képzetek
olvadó kép-jelek
belepik az idő
elfolyó hullámát*

*beborul a kertek
tavaszi varázsa
a múltó évsorok
illanó hullámán
lebeg az elmúlás
s végül az emlékek
befeje forduló
panasza elakad*

*eltűnnek a házak
az utcák a kertek
temetők csendjében
hallgat az életünk
induló reménye
az emlék hamuja
belepi szürkülő
életünk világát.*

2. SZEMEK ÉS ÁLMOK

*A nappali szemek
csukott világa
szürkében éli a
fáradtan lépkedő
tétova nyugalmat*

*éjjeli léptekkel
születő álmokkal
lépnek a szem elé
feltárni a csodák
születő világát*

*a nappali szemek
álmosan keresik
a régi nyugalom
távozó világát
amíg az elrejtett
éjjeli kapukat
kísérti a hajnal*

*A szemek álmodnak
s az álmok belátnak
a szemek és álmok
keresik egymást
amíg az életünk
fáradtan menekül
az álmok nyomában*

*a nappali szemek
hallgató világa
szüntelen várja a
távoli álmok és
remények világát.*

3. KÉPEK ÉS DALLAMOK

*Képek és dallamok
hulláma lebegtet
énekel a képek
lebegő világa
s dallamok sodrában
születnek az álmok*

*képlékeny dallamok
dallamos képein
hegedűk zizegnek
az ágak lombjain
s madarak dalában
csillog a szivárvány*

*képek és dallamok
szülnek és temetnek
élünk és lebegünk
a semmi hullámán
sodródó képekkel
temetve életünk.*

Szabadka, 1988—89.

Kérdések hulláma

1. ÉBREDÉSBŐL A HALÁLBA

*Ébredésből
a halálba
hogyan lebeg
a gyenge lét*

*álomból a
valóságba
ki éli át
az éjjelét*

*alvó semmi
a teljesség
alvó halál
az ébredés*

*elfelejti
az éjjelét
a rángtörő
elfeledés*

*nincs a semmi
s a van csak lesz
ki ébreszti
az életed.*

2. A SZERELEM ARCA

*Örök mélyről
indul a vágy
hol van a régi
szerelem arca*

*ködben keresem
éjjel kutatom
életem mélyén
is fáj a kérdés*

*hideg kövek
s fagyos álmok
alszanak a
félelemben*

*a belvilág
vacogással
azt feleli
fáj a semmi*

*fáj a kérdés
nincs felelet
mit szólhat az
ami nem volt.*

3. SZÁMVETÉS

*A délibáb
ígérete
csalogatja
a vágyakat*

*a remények
hídja alatt
csak vánszorog
a türelem*

*a szivárvány
íve alatt
imbolyognak
az álmaink*

*az értelem
íve alatt
orgonapont
a fájdalom*

*az elmúlás
távlatában
az életünk
már csak emlék.*

Szabadka, 1988—1989.

KURUCZ GYULA

Az élet kiszámíthatatlan változatossága — a kör

Dobó István háttal ült a karattyoló televíziónak, elmélyedt gondolataiban, s csak fél füllel hallotta, hogy egy kesztyűgyárnak sikerült tízezer dolláros üzletet kötnie, ez a libatollal és a turizmussal együtt már pótolhatja a begyűrűző kiesések bizonyos százalékát, de azért a lakosságnak magára kell vállalnia a létezése által okozott károk egy részét.

Alkonyodott. Az ötödik emeletről a háztetőkre látott, távolabb a Szabadság-hegy szürke lankáira. A kipattanó rügyek halványzöldje beleveszett a füstködbe, a kémények bodros füstthurkái följebb szürke paplanná terebélyesedtek. Lenn a hatsávós főúton zörgő, pufogó autók kódétől már a következő kereszteződésnél sem vehette ki tisztán a villamosokat.

Ült a kopott, öreg karosszékekben, mellette a pici, kerek asztalon egy üveg Jubileum sör. A pohárban a hab egy pillanat alatt eloszlott. Baloldalt karcsú, kicsi vitrin, jobbján a békebeli heverőcske — a 26 négyzetméteren minden picike, mégsem zsúfolt: egy csontsovány öregasszonynak éppen elég.

A balkonajtót és az ablakot helyenként összeöltögetett, régi csipkefüggöny védte, az ablakpárkányon háromféle kaktusz és egy muskátli, az ajtó előtt feltekert kis szőnyeg a huzat ellen, két rigli a rosszul záró táblákon. A töredezett lakkozású kisszekrényen apró tárgyak: cukortartó, gyertya, egy herendi porcelánrózsa, lapos elemlámpa, tükröcske, a vitrinben ólomkristály,